

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΣΕΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ἀνά 48 φιλ.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 10
Κατὰ ἑξαμηνίαν » 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. 12

Διὰ πᾶσαν καταχώρησιν ἐν τῇ
ἀ. σελίδι ὁ ἄρθρος Δρ. 30. Ἐν τῇ
γ'. Δρ. 20. Ἐν τῇ δ'. Δρ. 10
Διὰ τὰς δικαστικὰς καταχωρή-
σεις κατ' ἀποκοπὴν.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΛῆ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἰδιοκτήτης Ν. ΠΕΤΣΑΛΗΣ.

Συντάκτης ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΖΕΡΒΟΣ.

Τακτικός ἐν Ἀθήναις Συντάκτης ΧΡΗΣΤΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΝ ΔΥΠΗΡΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

ΚΑΙ Ο

Κ. ΚΥΡΓΟΥΣΙΟΣ

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς συναδέλφου ἐν Ἀθήναις « Ἀκροπόλεως », τῆς 16 τρέχοντος παρεστάθη ὁ παρ' ἡμῶν Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφεσίων κ. Μ. Κυργούσιος ὡς ἐμφοροῦμενος ὑπὸ ἀναρχικῶν φρονημάτων καὶ τὸ δὴ χεῖριστον ὡς ὄβριστης τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τοῦ εἰρημένου ἀρθρίδιου ἅπασα ἡ Κερκυραϊκὴ κοινωνία ἐσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποστροφὴν τῆς πρὸς τὰ δημοσιευθέντα καὶ συνάμα τὴν λύπην τῆς πρὸς τὸν κ. Κυργούσιον τὸν ἀπολαύοντα ἐνταῦθα ἀμερίστου ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως ὁ μόνον διὰ τὸν εὐθὺν δικαστικὸν χαρακτήρα του ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ περιουσιολογικὰ τὸν ἀνδρα ἀτομικὰ χαρίσματα τῆς προσήκειας καὶ κοσμιότητος περὶ τὸ λαλεῖν.

Αἱ κατωτέρω ἐπιστολαὶ ἄλλαι μὲν σταλείσονται ἀπορρήτως, ἄλλαι δὲ κατὰ πρόκλησιν τοῦ ἰδίου ἐκ τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν ὁμοτίμων του, εἰσὶν ἱκαναὶ νὰ θέσωσι φῆμιον εἰς τὰς ποταπὰς καὶ ἀνάνδρους προθέσεις τοῦ δόντος πρὸς δημοσίευσιν τὰ ἐν τῇ « Ἀκροπόλει », ἀναγραφέντα.

Ἴδου τινὲς ἐκ τῶν δηλώσεων.

Φίλε Κύριε Κυργούσιε,

Σπεύδω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ὑπὸ σημερινῆν χρονολογίαν ἐπιστολήν σας σχετικῶς πρὸς τὰ ἐν τῇ « Ἀκροπόλει » δημοσιευθέντα ὑπὸ τὸν τίτλον « Σκάνδαλον κ.κ. », ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνταῦθα συνηρησίας μας οὐδέποτε ἤκουσα ἀνευλαθεῖς λόγους λεχθέντας παρ' ἡμῶν περὶ Βασιλέως ἢ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἢ διὰ διείδον παρ' ἡμῶν φρονήματα ἀντιδυναστικά.

Δράττομαι κ.λπ.

Μ. Α. ΔΟΥΡΟΥΤΗΣ
Νομάρχης Κερκύρας.

Οἱ ἐνταῦθα ἔρεται κ.κ. Π. Σκαλιστήρης, Α. Γαρζώνης, Α. Τσουλάτης καὶ Ν. Κωτσάκης ἐπιστέλλουσι τὰ ἑξῆς :

Βεβαιούμεν ὅτι οὐδέποτε ἠκούσαμεν ἡμῶν ἀνευλαθεῖς ἐκφρασθέντα εἴτε περὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἴτε περὶ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, εἴτε δὲ ὀλιγώτερον ἐμφοροῦμενον ὑπὸ ἀντιδυναστικῶν φρονημάτων.

Ὁ παρεπιδημῶν ἐνταῦθα λόγῳ ὑγείας βουλευτὴς Σύρου κ. Γ. Παγανέλης γράφει :

Ἀξιότιμε φίλε,

Εὐλόγον εὐρίσκω τὴν ἐκπλήξιν καὶ ἀγανάκτησιν ἡμῶν διὰ τὸ κακόβουλον δημοσίημα τῆς « Ἀκροπόλεως ». Ἀποδίδεται ἡμῶν γνῶμην καὶ ἐνέργειαν προσῆκον ἀντιθέσει καὶ πρὸς τὰ προσωπικὰ ἡμῶν εἰσθημάτων καὶ πρὸς τὰ καθήκοντα ἡμῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀσκέτε, ὥστε εὐλόγως καὶ ἠπορήσατε καὶ ἀηδίασατε ὅτι ἡ κακόβουλιὰ καὶ ἡ εἰδησεομανία κατώ-

θωσε τοσοῦτον τολμηρὸν νὰ πλαστογραφήσῃ μύθον. Τὴν διεύθυνσιν τῆς « Ἀκροπόλεως » φρονῶ πεποιθότως παραπληρωθῆσαν καὶ τελούσαν ἐν καλῇ πίστει. Διὰ τοῦτο δὲ, ἀν μὴ ρητῶς δὲν ἠθέλετε μὴ τὸ ἀπαγορεύσει, θὰ ἔγραφομ πρὸς τὴν « Ἀκροπόλιν » τὸ ἐν τῷ γραφικῷ χωρῷ Πέλεκα ἐπεσόδιον μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν χωρικῶν, ὅτι ἀγροῦντες τὴν ἰδιότητα ἡμῶν προσήλθον οὗτοι ἄθροισ εἰς τὴν πρὸ τῆς Ἐκκλησίας πλάττειν καὶ ἐξήτουν πληροφορίας περὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ἐθνικοῦ ζητήματος, ἐπαναλαμβάνοντες τὰς φήμας δι' ὧν τοσοῦτον ἐπιρρόθως ἔχει δηλητηριασθῆ πρότινος ἡ κοινὴ γνώμη. Μετ' ἐπιμονῆς ἢ ὁμολογῶ ὅτι ὀλιγοὶ ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν, ἐξηγήσατε καταλεπτικῶς πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἀγρότας τὰ πράγματα, ἐπετιμήσατε αὐτοὺς διότι τόσον εὐκόλως παραπληρώνονται εἰς ἀποδοχὴν μοχθηρῶν διαδόσεων κατὰ τῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ ἐπὶ τῆς ἐθνητικῆς ἐργασίας τοῦ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς Βασιλείας, τῆς ἀρρήκτως συνδεδεμένης μετὰ τῆς τύχης τοῦ Κράτους καὶ τῆς φυλῆς μας.

Δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας κ.λπ.

Γ. ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

Ὁ ἐν Κερκύρᾳ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας.

(Κατὰ μετάφρασιν).

Ἐκπλησσομαι ὅτι λαμβάνετε ὑπὸ σοβαρὰν ἐπιμέλειαν ἄρθρα ἐφημερίδων.

Ὅχι, βεβαίως ὄχι, οὐδέποτε σὰς ἤκουσα ἐκφραζόμενον ἀνευλαθεῖς (irreverent) κατ' οὐδενὸς καὶ εἰ ὀλιγώτερον κατὰ μελῶν τῆς Βασιλικῆς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας, ἀλλ' ὅπως τὸ ἐναντίον καὶ βεβαίως εἶπα ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος, ὃν ἠδύναμην νὰ φαντασθῶ ὡς ἐμφοροῦμενον ὑπὸ ἀναρχικῶν φρονημάτων. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι αἱ ἐφημερίδες δὲν εἶναι πάντοτε φιλαλήθειαι ἐν ταῖς εἰδήσεσι.

Πιστεύσατέ μοι φίλε κ. Κυργούσιε κ.λπ.

HAMMER LEWIS DUPUIS

Ἐπίσης ὁ ἐν Κερκύρᾳ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἰταλίας, γράφει :

(Κατὰ μετάφρασιν).

Ἀγαπητέ μοι κ. Κυργούσιε,

Ἐπιλαμβάνομαι εὐχαριστικῶς τῆς εὐκαιρίας ἵνα διακηρῶ ὅτι καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις καθ' ἃς εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συννομιμῶ μετ' ἡμῶν καὶ ἐπισήμως καὶ ἰδιωτικῶς ἐξεφράσθητε πάντοτε περὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς Β. Οἰκογενείας μετὰ τῆς μεγαλειότητος καὶ εὐλαβείας ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ καὶ οὐδὲ λέξιν ποτὲ ἤκουσα ἐμφανησοῦσαν ἀντιδυναστικὰ παρ' ἡμῶν φρονήματα.

Ἀέξασθε κ.λπ.

COM. SUP. SOLENNI

Ἐπίσης τοῦ ἐν Πορτογαλίᾳ

(Κατὰ μετάφρασιν).

Ἀξιότιμε φίλε,

Ἀναγνώσας τὰ ἐν τῇ « Ἀκροπόλει » δημοσιευθέντα καθ' ἡμῶν ὁμολογῶ ὅτι βα-

θῶς ἐξεπλήγην. Ἐχομεν ἀρχαίαν ἀγγλικὴν παροιμίαν λέγουσαν, Κύριε Κυργούσιε, ὅτι οὐδὲ εἰς β. ἀ. λ. λ. ε. ι. λ. ι. θ. ο. υ. ς. κ. α. τ. ἄ. κ. ρ. υ. σ. τ. α. λ. λ. λ. ε. υ. ο. ι. κ. ὁ. δ. ο. μ. ἡ. μ. α. τ. ο. ς. Ταύτην τὴν παροιμίαν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ὑπερθυμίσω καὶ διατελῶ κ.λπ.

JOHN STRETCH

(ἔπεται συνέχεια)

Εὐαυτοὶ ἀπηγοῦσι διὰ μέσου τῆς χρονικῆς σταδιοδρομίας οἱ λόγοι τοῦ διαπρεποῦς φιλέλληνοσ: « Ἐχετε μέγα δίκαιον, ἵνα προνήσῃτε περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ὠραίας σας πατρίδος, καὶ ζητήσῃτε θεραπείαν τῶν δεινῶν τῆς, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἀκομὴ καιρός. Μετ' οὗ πολὺ ἴσως τὰ συμβάντα θέλουσι ἐπέλθῃ μετὰ τσαύτης ταχύτητος, ὥστε δὲν θὰ συγχωρήσῃτε τὰς ἐσκεμμένας καὶ συνετάς ἀποφάσεις. Τῶν πραγμάτων ἡ ἀκατάσχετος φρά τὴν θέλει συμπαράσῃ καὶ τοὺς θεωρητικὸς ἀνδρας ἀνάγκη εἶεν, ὅπως ἀπὸ τῶν θεωριῶν μεταβῆ τις καὶ ἔκων εἰς τὸ πεδῖον τῆς δράσεως. Ἀνάγκη τὸ βασιλεῖον τοῦτο, νὰ ἐπικταθῇ διὰ τῆς νομιμοτέρας πασῶν τῶν κατακτιήσεων, τῆς διεκδικήσεως τῆς περιουσίας του. Τότε, ὡς ἐπὶ τῶν ἐρείπων τοῦ κληρικοῦ δεσποτισμοῦ ἠγέρθη τὸ μέγα Ἰταλικὸν κράτος, εὐτυχῶς ἐπὶ τῶν ἐρείπων τῆς Τουρκίας ἰσχυρὸν θὰ ἐγερθῇ τὸ Ἑλληνικόν.

Οἱ Ἕλληνες ἀξίουν διὰ τε τὴν νομιμοσύνην καὶ τὴν ἀνδρείαν καὶ θὰ συνενωθῶσιν ὑπὲρ τοῦ σχηματισμοῦ μεγάλης αὐτοκρατορίας.

Ἀλλὰ χρειάζονται ἄνδρες. Ζητήσατέ τους ἐν μέσῳ ὑμῶν. Μὴ ἀπαιτήσῃτε τι παρὰ τῶν ξένων, διότι θέλουσι σὰς ἐξαναπέμψῃ κλάδον τινα ἀκάρπου δυναστείας, ἀλλόφυλον, ἀλλόθρησκον, ἐναντίον τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς δρέξεως σας. Δυσπιστεῖτε πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν, ἥτις εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἡθικῆς σας ἀδυναμίας. Μὴ περιμενεῖσθε, εἰμὴ ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν σας. Θὰ εὕρητε ἐν μέσῳ ὑμῶν ἄνδρας ἐνεργεῖας . . . »

Ταῦτα πρὸ τριακονταπενταετίας ἔγραψεν ὁ Edmond About, ἐκτιμήσας τὰ ἠθικὰ πρόνομια τοῦ ἀτυχοῦς ἔθνους, ἀλλὰ καὶ μελετήσας τὸν χαρακτήρα τῶν ποικίλων αὐτοῦ συμφορῶν.

Ταῦτα τὴν σήμερον, ὅτι, ἀντὶ νὰ εὐδυσπιστῶμεν, ἀνεκηρύξαμεν τὴν Εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν προστάτην καὶ κηδεμόνα τῶν ἔθνικων συμφερόντων, πλήττουσιν ἡμᾶς διὰ τῆς εὐλαβείας συμπαθείας καὶ τοῦ βαθέος πόνου τοῦ εὐγενοῦς φιλέλληνοσ, ὅστις διέγνωσε τὰ κύρια ἐλατήρια, τὸ μόνιμον πρόγραμμα καὶ τοὺς ἀναλλοιώτους σκοποὺς τῆς διπλωματίας ταύτης, ἥτις ἐπέδωξεν ὑπὸ τὸ προσήγημα τῆς εἰρηκτικῆς προθέσεως πάντοτε τὴν ἐκμηδένισιν πάσης εὐέλπιδος ταπεινῶν τοῦ ἔθνους ἡμῶν πρὸς μέγαν ἐπιρροὴν. Καὶ ἡ τάσις αὕτη ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων τοῦ θεοῦ δικαίου, ἐπέζητησε τὴν παγίωσιν τῶν θεμελιωδῶν ἀξιοτήτων καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς δικαίας τοῦ ἔθνους, ἀποκρούουσα τὴν κυριαρχίαν τῶν ἀλλοτρίων ἐπιρροῶν, καὶ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἐξουσιῶν, καὶ μὴ ἐνισχύουσα τὴν ῥοπήν τῶν ἀντιθέτων στοιχείων εἰς τὸ

ΙΑΚΩΒΑΚΑΚΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

χομε πέρασει, χωρίς να ήναι καμμία ανάγκη, με τους οδηγούς όπου έχουμε διαλέξει ή όπου ή κακή μοίρα μας έχει δώσει, από κάθε λογής κακοτοπιές, και λόγους και γκρεμούς και λαγκάδια, όσο που έχουμε φτάσει εκεί όπου βρισκόμαστε σήμερα. Θέλετε ακόμα να περιμένουμε για να κατακυλλήσουμε και μέσα στο βράθυρο; Μια άλαφρη άμπωξιά χρειάζεται σήμερα για τούτο, κι αυτήν την άμπωξιά δεν θα λείψει που να μη μας τη δώσουν οι καλοί πατριώταις αν σε καιρό δεν πάρουμε τα μέτρα μας. Έχουμε όλα τα διαθέσιμα για να το πιστέψουμε τούτο. Αλλά και ποιά μέτρα να πάρουμε; Τούτο δεν είναι δουλειά δική μου, κι αφήνω εσάς τους άλλους να το σκεφθήτε. Το βέβαιο είναι όπως ο κόμπος είναι δύσκολος, αφού δεν υπάρχει ο τρόπος μήτε να αλλάξουν γνώμη και αισθήματα οι διαόλοι, μήτε και να βγούν από τη μέση, αφού αυτοί οι ίδιοι είναι μέσα στα πράγματα κι αφού είν' απαραίτητη ή συνεργασία τους για αυτόν τον σκοπό. Εκείνοι που ειλικρινώς ποθούν τη μεταβολή είμαστε πάρα λίγοι, και δεν είμαστε τίποτα εμπρός σ' εκείνους όπου έχουν κι όλον τον όχλο μαζί τους, όπου κι' αυτές, μέρος για κάποιο μικρό συμφέρον και μέρος απαιτημένος και πλανημένος, ακολουθείς πάντα εκείνους. Είναι πεπρωμένο οι ψεύταις και οι άφρονταις να ήναι οι κατά προτίμησι πιστευτοί κι' αυτοί συνήθως να ηριεμβούν. Πολύ άμφιβάλω με το σημερινό κοινωνικό σύστημα, αν θα έρθει ποτέ καιρός όπου τούτο δεν θα συμβαίνει στον κόσμο. Τάχα αν τους είπαμε όπως ή παρουσία τους, και ή ανάμειξη τους στα δημόσια πράγματα, ή για την κακή θέληση ή για την αικαιρότητα τους, βάνει σε κίνδυνο την ύπαρξη του κράτους και θυσιαζει το μέλλον όλου του έθνους, θα πεισθούν με τούτο για να καθήσουν στην άκρη τους εγκαταλείποντας με το καλό σε άλλους άμμοδιώτερους (αν υπάρχουν τέτοιοι κι' αν δυνθούν να βγούν από την αφάνεια που σε αυτή τους έχει καταδικασίενους το άχρειό σύστημα) την θέση όπου καταχρηστικώς και χωρίς νόμιμον τίτλο σήμερα κρατούν αυτοί. Οι διαόλοι, είναι δυνατόν ποτέ να πεισθούν σε τίποτα; Ο όρθος λόγος, ή δικαιοσύνη, ή φιλοπατρία, είναι λέξεις όπου δεν έχουν καμμίαν αξία και καμμία σημασία για τους διαόλους. Είναι δυνατόν ποτέ να πεισθ ή ένας και άλλος από τους επιδόξους ύπουργούς και πρωθυπουργούς να πάψουν να παλιτεύονται; ή ένας και άλλος από τους επιδόξους βουλευτάς να πάψουν να εργάζονται για την κατάκτηση της βουλευτικής έδρας; ή ένας και άλλος από τους μικρούς κομματάρχαις να πάψουν να φέρνουν εμπρός τον βουλευτή τους; ή ένας και άλλος από εκείνους όπου ελπίζουν να λάθουν μία δημόσια θέση να πάψουν να υπηρετούν τον κομματάρχη και τον βουλευτή; Κόμπος δύσκολος, κι' όποιος είν' ικανός ως τον λύση. Το βέβαιο είναι όπως ή σημερινή περίστασι είναι σοβαρώτατη, και όπως, αν έχουμε έναν κόκκο φιλοπατρίας και φιλοτιμίας κι' έναν κόκκο αιδούς, πρέπει όλοι να αποφασίσουμε κάτι να θυσιάσουμε για τον σκοπό της αναγεννήσεώς μας και για τον σκοπό να ξεμακρυνώμε από το τρομερό βράθυρο όπου είμαστε φεσκαμένοι. Έδω είν' ή λόγος για την καλή και φρόνιμη διοίκησι μας, και ή καλή και φρόνιμη διοίκησι μας στη σημερινή περίστασι είναι ταύτοσημαγνη με την ύπαρξη του κράτους και με το μέλλον όλου του έθνους, τον κκεπό δηλ. εκείνου όπου μας απασχολεί τον νοῦ και την καρδιά μέρα νύχτα και δεν μας αφήνει να έχουμε ποτέ ήσυχία. Και πώς τέτοια σπουδαίαν υπόθεσι την άμελοῦμε; Τούτο δείχνει όπως όταν φωνάζομε και ξεσκλάμε τα ρούχα μας για τον εθνισμό μας και την εθνική μας άποκατάστασι, ή είμαστε άσυνειπείς και παράλογοι ή δεν είμαστε ειλικρινείς. Ομπρός από τον φιλεθισμό στέκεται εζ' ανάγκης ή φιλοπατρία; αλλά εμείς, με τη διαγωγή μας ως τώρα, έχουμε δείξει όπως φιλοπατρία δεν έχουμε. Κι' αφού δεν έχουμε φιλοπατρία, πώς είναι δυνατόν να έχουμε φιλεθισμό; Αφού όχι μόνον άδιαφορούμε για τον σύνοικο ή τον συγχωριανό μας, αλλά και τον καταπιέζομε και τον τυραννούμε, πώς είναι δυνατόν να ενδιαφερώμαστε για τον κάτοικον άλλου χωριού που ποτέ δεν τον έχουμε ιδεί; Απ' ό,τι φαίνεται, δεν έννοούμε τί είναι φιλεθισμός, και τρέχομε ζοπίσω σε ένα άνοητο ιδεώδες όπου με αυτό, ποιοι εν καλή πίστει και ποιοι εν κακή πίστει και για ιδιοτελείς σκοπούς, γελάμε ή ένας τον άλλον. Ήλεγαι για την εθνική ένότητα. Τη γεωγραφική ένότητα την καταλαβαίνω πολύ καλά. Το ίδιο και ή γλωσσική, και Κι' αν ως κ' εκεί είναι τα κοινωνικά ζητήματα που τους έχουμε διακριμένους, βκα-

λεύουν όμως οι νόμοι όμοιοι για όλους, υπάρχει άσφάλεια ζωής και περιουσίας όσο ανθρώπινως είναι δυνατόν να υπάρχει, λειτουργεί μία δικαιοσύνη που είν' ζζία του όνοματός της, υπάρχει τάξι και υπάρχει πρόνοια σε όλα, κτλ. Αλλά τη δική μας εθνική ένότητα, δηλολογώ την άλήθεια, στην κατάστασι που βρισκόμαστε σήμερα, δεν δύνομαι να την έννοήσω. Δεν δύνομαι, να έννοήσω, τέτοιοι που είμαστε, ποιόν σκοπό θα είχα αυτή ή ένότης και τι με την ένότητα θα εκατορθώναμε προς όφελος δικό μας ή προς όφελος της ανθρώπιότητος. Η μην είμαστε τριάντα τούλάχιστον εκατομμύρια, ή και μόνον είκοσι, για να ελπίζομε όπως, ένωμένοι, θα μπορούσαμε να δίνωμε κ' έμει; μια γνώμη στα Ευρωπαϊκά μεγάλα συμβούλια; Και τούτο αν ήτουν, ποῦ το κέρδος για μέζ ή για τους άλλους; Και τι θα ζήζιζε, τέτοιοι που είμαστε, μια δική μας γνώμη; Όλοι όλοι δεν είμαστε περισσότερο από εζ' εκατομμύρια, θα ίσχηματίσαμε δηλ., όλοι ένωμένοι, ένα κράτος ύλικώς τετάρτης τάξεως; ή πέμπτης, καθώς είναι σήμερα το Βέλγιο; ή ήλικώς, αφήνω σείς να το ειπήτε. Η άρχή των εθνικοτήτων, δηλ. ή άρχή όπως κάθε έθνος είναι καλό να κυβερνιέται χωρία του και μοναρχό του, είναι μια άρχή δικαίη και όρθή, επειδή όλα τα μέλη ενός έθνους με το μέσον της γλώσσας, όπου είναι κοινή, μπορούν να συνασπασίονται για αυτόν τον σκοπό. Ο σύνδεσμος της γλώσσας για τον σκοπό της συνεννόησεως είναι το μόνον πράγμα που δικαιολογεί εκείνην την άρχή. Η κοινή καταγωγή, ή και ή κοινή θρησκεία, τίποτα δεν σημαίνουν. Κάνενας από μέζ δεν έχει ποτέ αγαπήσει ή βοηθήσει τον άλλον για τον λόγον απλώς όπου προσέβαι την ίδια θρησκεία που και τούτο αν ήτουν, θα ήτουν ελάττωμα, και όχι άρετή. Αυτής της γνώμης ήτουν κι' ή ίδιος ή Χριστός. Και κάνενας ποτέ από μέζ, δεν έχει αγαπήσει ή βοηθήσει τον άλλον για τον λόγον απλώς και μόνον επειδή ή πάππος του ή ή πρόπαππος ήτουν από ένα χωριό με τον δικόν μας πρόπαππο. Υποθέτωντας όμως την περίστασι όπου τα μέλη ενός έθνους, συνεννοούμενα με τη γλώσσα, δεν ήθελε συνεννοούνται με ταίς γλώμαις, και ήθελε αλληλομισούνται, και ήθελε αλληλοτρούγονται, και το κάθε μέλος, κυταζώντας για το δικό του άτομικό συμφέρον, ήθελε άδιαφορεί και ήθελε θυσιαζει το γενικό του έθνους, σε αυτή την περίστασι ή άρχή της ολομέλειας και της συμβιώσεως δεν ήθελ' εχη νόημα και σκοπό, όσο μόνον κι' αν ήθελ' ήναι το νόημα και ο σκοπός του συνεταιρισμού προς το ν' άδικηθούν και να καταπισθούν ξένοι λαοί, πράγμα τούτο που έναντιόνεται με την άρχή των εθνικοτήτων, άρχή που είναι για όλους τους λαούς δικαίη και άξιοσεβάστη, κι' όχι μόνον για μέζ ή για μερικούς, καθώς δεν είναι δύσκολο να βρούμε με τον νοῦ μας. Η άρχή των εθνικοτήτων έχει κλείσει την θύρα για τέτοιας επιχειρήσεως σε κείνους όπου άναγνωρίζουν εκείνην την άρχή, και δεν θα μπορούσαμε λογικώς και δικαίως, επικαλούμενοι σήμερα έμεις αυτήν την άρχή για να μωρέσωμε να λάθωμε το δικό μας, να την κλοστήσωμε αυριο για ν' άπαξώμε το ξένο, καθώς είχε δοκιμάσει να κάμη χωρίς να ντραπή ή κυβέρνηση του Κρίστη στην Ιταλία με τον πολεμό που είχε επιχειρηθεί για την κατάκτηση της Άθυσσίνιας. Έμεις σήμερα βρισκόμαστε σε αυτή την περίστασι της κακοδιοικήσεως και κακοσυμβιώσεως; και δεν μέζ φτάνει όπου είμαστε έμεις όπου είμαστε, άλλ' άγωνίζομαστε για να δυνηθώμε να μπάζωμε κι' άλλους να βράσουν κι' αυτοί μέσα στο κακάδι μας για τον μόνον λόγον όπου μιλούν την ίδια γλώσσα και για τον μόνον λόγον να μπορούμε να καταλαβαίνωμε καλά ή ένας του άλλου ταίς φλυκιάς ή ταίς βρισιαίς. Αλλά οι άλλοι, αν δεν βρίσκονται χειρότερα εκεί όπου βρίσκονται, θα έκαναν φρόνιμα να μέζ άπεκριθόν άδιορθώητε πρώτα, κ' έπειτα έρχόμαστε. Ο σφιχτότερος και αγαπητότερος δεσμός απ' όλους μεταξύ των ανθρώπων είν' εκείνος της ταυτότητος των ιδεών και αισθημάτων είναι αναγκαία όμως και ή ταυτότης της γλώσσας, για τη συνεννόησι. Αλλ' από το ένα στο άλλο, είναι πάντα φυσικώτερη και πλέον επιτυχημένη ή συμβίωσι δυο ανθρώπων όπου έχουν κοινά ταίς ιδείαις και ταίς αισθήματα κι' όπου να τους χωρίζη ή γλώσσα, παρά δυο άλλων όπου να έχουν κοινή μόνον τη γλώσσα, που σε άλλο δεν θα τους ίχρησίμευε παρά τούτο που τρούγονται ή και για να δένωνται άληθινά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΜΟΛΕΝΣΚΗΝ
 Είς τα Θερμιά, μ' άχόρταγο το μάτι,
 Παραμονεύει ή Τουρκιά να δούση
 Τη λάμψη, που σκορπά το Βελεστίνο.
 Να χύση το φαρμάκι της έκεινο
 Μή την όχη ό ήρωσ μου αφήση.

Στα Φάρσαλα, στο Νεζερό, στο Μάτι,
 Στο Δομοκό, δαφνοστεφανωμένη,
 Του Βαρατάση τη Σκιά, του Φράττη,
 Σου δείχνει ή Πατρίδα, δακρυομένη.

Είς τα Θερμιά μωσοβολά, αν κρίνος,
 Το γωμά, που οι τρακόσοι είναι θαμμένοι
 Κι' ο Βασιλιάς, ο άθάνατος Εκείνος.
 Η Δόξα στα Θερμιά σε περιμένει.

Είς τα Θερμιά κι' αν ή ζωη θα δούση,
 Η Φήμη σου άνέσπερη θα μένη.
 Κλεινό το όνομά σου θε να ζήση.
 Όποιος εκεί πεθάνει δεν πεθαίνει.

Αθήναι Α. Δ.

Σ. Σ. Ε. Ε. Ασιμένως δημοσιεύομεν
 το άνωτέρω πόημα του έπιφανούς λογιου
 και δραματουργού κ' Άνδρ. Δελλαπόρτα,
 πρ. γεινικού προξένου κ.λ. διαμένοντος
 νυν εν Αθήναις. Ελπίζομεν δε προσε-
 χώς να δημοσιεύσωμεν και ίδιον άρθρον
 του.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ
 Καθήκον μοι επιβάλλεται απαραίτητον
 όπως έκφράσω και δημοσίη τας εδχαρισ-
 τήσεις μου και την άνεξάλειπτον εδγνωμο-
 σήν μου προς τον διακεκριμένον και ά-
 ξιόλογον ιατρόν κ. Γεωργίου Πολίτην, όστις
 διά της εξιδιασμένης άπό επιστημονικής
 ικανότητος μ' έσωσεν εν φοβεράς άθανασίας
 άπειλησάσης την άπώλειαν της δράσεώς
 μου.

Μιχαήλ Μπέσσης.

Δυναμει διακηρύξεως των κ.κ. Διαχειριστών
 του Μορτανγιέου κληροδοτήματος, χρονολογου-
 μένης από 10 Νοεμβρίου 1896 προσεχρήθη νόος
 διαγωνισμός καθ' όν κί σχετικαί ζήτησεις έγεί-
 νοστο δεκταί μέχρι 31 Ιανουαρίου ε. ε.

Μεταξύ των διαφόρων όρων της διακηρύξεως
 εκείνης ως πρώτον προόν των διαχειριστησο-
 μένων άνεγ. άρετο, ότι ούτοι έπρεπε να αψη-
 κωσιν εις οικογενείας μονίμως εγκατεστημένας εν
 Κερκίρα πασιγνώστως πτωχάς και έντιμους να
 διακινώνται δε επί χρηστοτητάς.

Ο ταύτοτος όρος όχι μόνον εύλογος και εύτο-
 χος είναι, αλλά και υπό της διαθήκης άρισμέ-
 νως διαγράφεται, δυνάμει του Ζ αυτής άρθρου
 καθ' ό αδεν θέλουσιν εΐθε δεκτοί προς την άπο-
 λαβήν της κληροδοσίας μου, εμψ οι νεανίκακι
 και άνήκοντες εις οικογενείας άποκα-
 τεστημένας κατά τρόπον διαρκεί εν τη πόλει
 της Κερκίρας, και κασιδήλους τοσούτον πτωχάς,
 ώστε να μη δύνανται ούτε ήλοσχερώς ούτε εν
 μέρι να υποστώτι τας αναγκαίοντα έξοδα, ίνα
 παράττωσι προς τας ταχνα αυτών εν τη άλλο-
 διαρη τειαν εκπαιδευσιν περι τας γραμματα
 και τας επιστήμας.»

Ήδη οι κ.κ. Διαχειρισταί δυνάμει προκηρύ-
 ξεώς των από 16 Ιουνίου ε.ε. δημοσιεύοντες τας
 όνόματα των υποβαλόντων αιτήσεις ίνα μετά-
 σχωσι του προσεχούς διαγωνισματος, προσκα-
 λούσι πάντα ένδιαφερόμενον και οιοσδήποτε άλ-
 λον πολίτην, έχοντα βάσιμον λόγον κατά της
 εις το διαγώνισμα άποδοχής οιοσδήποτε των αι-
 τούντων, ίνα υποβάλη έγγραφως και ένυπογρά-
 φως μέχρι της 15 προσεχούς Ιουλίου προς τον
 πρόεδρον των διαχειριστών τας οικείας ένστάσεις
 εν ή περιπτώσει οι υποβαλόντες αιτήσεις δεν ή-
 θελον έχει άπαντα τα υπό της διαθήκης άπαι-
 τούμενα και διά της από 10 Νοεμβρίου 1896
 διακηρύξεως όριζόμενα προσόντα.

Πρός τούς κ.κ. διαχειριστάς δεν θέλομεν να
 άρηθώμεν αγαθήν προαιρεσιν, φρονούμεν όμως
 ότι ήσο πάντη περιτεύουσα ή πρόσκλησις του
 κοινού όπως αυτό δι' ένστάσεων υποδείξη προς
 της κ.κ. διαχειριστάς την άσφαλήτητα ή την
 μη ύπερβίν των προσόντων παρα τας αιτούσι.
 Το ταύτο σύστημα μόνον εν τη ίερωσση άπαι-
 τήσεως κείν' ενω γινέσθαι πρέπει τας γραμμά-
 τας προσέρχονται όπως άναφανήσεται κατά την χει-

ΕΚΚΟΛΑΤΕΙΟΝ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΟΥΡΙΟΥ

N. Σ. Κ.

